

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 8. De Natura Charitatis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

CAP. VIII.

De natura charitatis.
SVM MARI VM.

- 90 Definitio Charitatis.
- 91 Amor quidam est amicitia, & quidam concupiscentie: quodque à charitate proveniens, prioris modi sit.
- 92 Idem amor est mutuus, & in quo fundetur.
- 93 Amor Dei ob sua beneficia, aliquando bonus, aliquando malus.
- 94 Modus charitatis, & obiectum secundarium.

90. **C**haritas defini potest virtus, qua in nobis diuinitus infusa, Deum propter se diligimus super omnia, & proximum sicut nos ipsos. Cum autem dicitur *vixit infusa*, significatur id in quo charitas conuenit cum fide & spe: nimirum quod non nostro labore sed solo Dei munere habeatur à nobis, iuxta illud ad Rom. 5. Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum qui datus est nobis. Illud vero quod subiungitur, *qua Deum propter se diligimus*, indicat tum primarium charitatis obiectum, quod est Deus, tanquam supernaturalis noster finis, per fidem à nobis cognitus in hac vita, per visionem vero, & fruitionem habendus in futura: tum etiam primarium charitatis actum, qui est amor quidam amicitiae.

91. Quem aduerte, ab alio qui dicitur amor concupiscentiae, esse in hoc diuersum, quod sit quo bonum seu perfectionem volumus amico propter seipsum: & amor concupiscentiae sit, quo bonum volumus amico propter nos seu propter nostram utilitatem. Itaque charitas est amicitia supernaturalis, qua Deo volumus bonum tam intrinsecum: complacendo nimirum nobis in ipsius perfectionibus, accongaudendo quod illas habeat: quam extrinsecum; nempe optando vix ipse ab aliis cognoscatur, laudetur, benedicatur.

92. Iam cum verus amor amicitiae requirat, tum vt mutuus sit ac reciprocus inter amicos: tum vt fundetur in aliquo vinculo & coniunctione; vt in affinitate, consanguinitate, sodalitate, aut alio huiusmodi: sicut per charitatem nos amamus Deum, ita vicissim amamus ab illo: eo quod creator pater, & Dominus noster sit, nosque creaturae, filij, & serui ipsius, participes consortesque futuri gloriae caelestis.

93. Sed aduerte, quod eius diligere Deum propter beneficia ac emolumenta, quae ab ipso accepimus, non sit actus charitatis de qua agimus: id tamen non esse malum, quod Deus propter se diligeretur à nobis, etiamsi nulla ratione acciperemus. Alioquin enim David in Psal. 118. non diceret: Inclinaui cor meum ad faciendas iustificationes tuas in aeternum propter retributionem. Quocirca talis dilectio tunc est peccatum, cum Deus ita diligitur, vt Italia non conferret, non diligeretur. Id enim est vltimum finem suum ponere in creatura, & ad eam referre creatorem, quod est peccatum mortale, quemadmodum aliis citatis expressit Sanchez in opere morali lib. 2. cap. 35. num. 3.

94. Quod in definitione sequitur (*super omnia*) indicat modum charitatis, qui est diligere Deum plus ceteris rebus omnibus; illum scilicet eis praeponeudo, & eas illi postponendo iuxta verbum Domini Matth. 10. Qui amat patrem aut matrem plusquam me, non est me dignus. Quod vltimo loco ponitur, & proximum sicut nos ipsos indicat secundarium ac minus principale obiectum charitatis: quod est tum nosmetipsi, tum proximus eo modo quo in sequen. cap. tradetur.

CAP. IX.

De charitatis dignitate & necessitate ac præcepto.

SVM MARI VM.

- 95 Charitas est virtus omnium dignissima.
- 96 Maxime necessaria ad salutem, & ideo vsus illius positus est in præcepto.

- 97 Quod datur de diligendo Deo super omnia.
- 98 Pro quo tempore obliget.
- 99 Obligatio ad dilectionem Dei naturalem, & obligatio ad dilectionem nostri, & proximi.

Charitatem virtutum omnium dignissimam esse aperte constat ex sacra Scriptura tum dicitur Matth. 22. In his duobus mandatis, intellige de dilectione Dei & dilectione proximi, vniuersa lex pendet & Propheta.] & ad Roman. 13. Qui proximum diligit legem implet] & paulo post: Plenitudo legis est dilectio.] & 1. Corinth. 13. Nunc autem manent fides, spes, charitas tria haec: maior autem horum est charitas. Idem etiam constat ex eo, quod charitas tanquam regina, imperet omnibus aliis virtutibus, earum actiones dirigens in Deum, finem nostrum vltimum supernaturalem, easque ex humanis reddens diuinas ac aeternae vitae meritorias, tum nempe sua cooperatione facit, vt ex amore Dei proueniant, & exerceantur. Nam vt surculus horti & suauis fructus arbori agresti insirus facit vt ea similes fructus, ferat: ita charitas insita nostrae voluntati, facit vt ipsa producat actiones meritorias aeternae salutis; quod alioquin nullo modo fieri posset, vt patet ex cap. 13. prioris ad Corinth.

Vnde constat quanta sit illius necessitas: nimirum tanta, vt salus sine ea haberi nequeat, iuxta illud Ioan. 3. Qui non diligit, manet in morte. Constat consequenter actum illius positum esse in præcepto quod quidem Deut. 6. Matth. 22. Mar. 12. & Luca 10. verbis quidem aliquantum diuersis, sed sensu eodem traditur; tres continens partes, vt notat D. August. in lib. 1. de doctrina Christiana cap. 26. vnam de dilectione Dei super omnia, alteram de ordinata nostri dilectione; & tertiam de dilectione proximi sicut nostri.

Notandum est autem circa primam partem, verba illa quibus continetur. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, &c. (quorum interpretatio videri potest apud D. Thomam 2. 2. quaest. 44. art. 5.) significare, Deum plusquam cetera omnia diligendum esse appetitiue, seu praeratiue, id est, ita vt prois fiat Deus, ac praeratur rebus omnibus: eique sic adhaereamus, vt malimus quantamcunque aliarum rerum iacturam pati, & quodcumque incommodum sentire: quam offendendo ipsum, ab amicitia ipsius excidere. Et ratio est, quia nullus alius amor potest proportionatus esse: Deo qui vltimus noster finis, supremumque bonum nostrum est. Vnde licet colligere, in peccato mortali manentem, non posse satisfacere obligationi diligendi Deum ex Christiana charitate: vix pote qui obiectum sui peccati anteponens Deo, cum super omnia diligere censeri non potest.

Iam affirmatiuum quidem est præceptum istud, sed continens in se negatiuum: quia eo ipso, quod praecipit dilectionem Dei super omnia, prohibet tum eiusdem odium, tum etiam amorem quo creatura plus, aut aequae ac ipse ametur.

Cum autem prout est præceptum affirmatiuum obliget tantum pro certo tempore; difficultas est, quodnam sit tempus illud, in quo mortaliter peccatur, si illud non impletur. De qua reagentes Sotus in 1. De natura & gratia cap. 22. & in lib. 2. De iustitia & iure quaest. 3. artic. 10. & Nauarr. in Enchir. cap. 11. num. 7. & sequentibus. & post vtrumque Gregorius à Valent. 2. 2. disput. 3. quaest. 19. puncto 1. plura constituunt tempora, in quibus præceptum istud obligat: sed quantumuis concedendum sit consilium saluberrimum esse, vt homo non solum temporibus illis sed etiam quotiescumque potest; exerceat praedictum charitatis actum nobilissimum: imo necessarium sit, vt animi preparatione & affectu semper sit ad illum paratus: probabile tamen videtur (cum non ratio illorum assignationem refutandi desit: vt videre est apud Thomam Sanchez in opere morali lib. 2. cap. 35. numero 6. & tribus sequentibus) quoniam talis obligatio est sub mortali, vt ex citata auctoritate D. Ioannis, & ex praedicta charitatis necessitate ad salutem, satis patet: hominem ipsum non obligari ad actum dilectionis quem charitatis præceptum imponit, nisi cum exercitium illius necessarium est,